

DECLARACIÓN INSTITUCIONAL DE TODOS OS GRUPOS MUNICIPAIS DE APOIO Á DECLARACIÓN DO CAMIÑO INGLÉS COMO PATRIMONIO MUNDIAL DA HUMANIDADE POLA UNESCO

Dende a Idade Media, moitos peregrinos e peregrinas a Compostela, non só das Illas británicas, senón tamén dos países nórdicos e mesmo franceses, optaron pola travesía en barco ata os portos galegos da Coruña e Ferrol para evitar os perigos dun longo percorrido por terra, e tamén para abreviar o tempo do itinerario. A Guerra dos Cen Anos entre Inglaterra e Francia acentuou, sen dúbida, a opción dos ingleses de viaxar por mar e non ter que pasar por territorio inimigo.

Hai constancia da chegada a Compostela de singulares peregrinos e peregrinas dende Inglaterra a partir do século XI, xa, moi probablemente, facendo a singradura primeiro en barco, ata A Coruña, e logo por terra. Parece que o primeiro peregrino do *Camiño Inglés* do que falan as crónicas foi Walter Gifford, un nobre anglo-normando, que viaxou a Santiago en 1064. A el seguiron outras moitas persoas, e hai constancia da peregrinación dalgunhas delas; homes e mulleres: San Godric de Finchale, que pasa por ser o primeiro dos nados nas Illas Británicas; Gilberto de Hastings, logo bispo de Lisboa; ou Botilda, muller de Norwich mencionada nunha crónica do século XII.

Das súas viaxes deixaron constancia nos seus propios escritos algúns deses peregrinos e peregrinas; entre outros Margery Kempe (*O libro de Margery Kempe* -autobiografía en lingua inglesa-, 1438), William Wey (*Itenerarium peregrinationis*, 1456) John Paston (*The Paston Letters*, 1473). Outros moitos escritores, malia a ruptura de Enrique VIII con Roma, continuaron esa estela, e mencionan a peregrinación xacobeá nas súas obras, publicándose incluso coleccións de historias de peregrinos (*Purchas his pilgrims*, 1624).

Antes da reforma protestante existían en Gran Bretaña un bo número de igrexas consagradas ao apóstolo Santiago. Delas, coa Reforma, desapareceron as imaxes de Santiago Apóstolo, pero moitas conservaron o nome.

Especial protagonismo, como punto de partida das peregrinacións inglesas, tivo, dende moi antigo, a abadía de Reeding, ao oeste de Londres, fundada en 1121 polo rei Enrique I, cuxa filla, a emperatriz

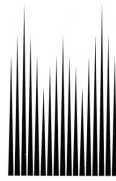
Matilde peregrinou a Compostela, e levou de volta ao seu país, segundo conta a tradición, unha reliquia do Apóstolo doada polo bispo Xelmírez.

Esta ruta de peregrinaxe a Compostela, que hoxe chamamos *Camiño Inglés*, sementou a xeografía galega de monumentos singulares, e transcorre a carón doutros que xa preexistían ao camiño: A torre de Hércules (o Farum Brigantium da Idade Media), hoxe monumento declarado Patrimonio da Humanidade; a igrexa de Santiago da Coruña, do século XII; a colexiata de Santa María na mesma cidade; a ponte e a igrexa de Santiago no Burgo, ou as igrexas de Santiago e Santa María en Cambre, todas elas de estilo románico. Se o camiño a pé se inicia en Ferrol, atopamos a igrexa de San Martiño de Xubia, e a ponte e vila medievas de Pontedeume; as igrexas de San Miguel de Breampo; San Pantaleón das Viñas; e en Betanzos, Santiago e Santa María de Azogue e outros edificios civís de estilo gótico. Xa en Bruma, xúntase os dous ramais do Camiño a Compostela.

A todos eses monumentos históricos que se conservan hai que engadir un bo número de hospitais de peregrinos xa desaparecidos, en Betanzos, Pontedeume, Bruma, etc., dos que hai constancia documental e múltiples referencias que dan conta da súa importancia no Camiño.

Todos estes datos dan conta dunha tradición de séculos da que hai constancia na literatura, na arte e na paisaxe, e que estableceu fondos vínculos de relación e un diálogo permanente entre as persoas que camiñan a Santiago e o territorio que percorren.

O 4 de decembro de 1985 o casco histórico de Santiago de Compostela foi declarado Patrimonio Mundial pola UNESCO. En 1993 incorporouse a esa lista o Camiño Francés, dende Roncesvalles a Santiago; e en 1998 sumáronselle as principais sendas que percorren Francia: o camiño desde Le Puy, o camiño de Limoges, o camiño de Tours, e o camiño de Toulouse. Por último, en 2015, os camiños Primitivo e do Norte incorporáronse á lista do Patrimonio Mundial da UNESCO. Con motivo desta última incorporación, a UNESCO considerou que, máis aló dos camiños que atravesaban Francia e que foron os que seguiron historicamente a maioría dos peregrinos, era necesario complementar as declaracións anteriores con esta para conservar as orixes da tradición xacobeá.

CONCELLO DE SANTIAGO

A pesar de ser o Camiño Inglés, no seu tramo galego, o máis curto dos itinerarios xacobeos, ten moitos elementos arquitectónicos a destacar, xa mencionados, e é partícipe da tradición xacobeas dos camiños xa recoñecidos pola UNESCO, polo que é xusto que sexa incluído na lista do Patrimonio Mundial xunto as rutas xacobeas que forman parte del.

Por todo o exposto anteriormente,

O pleno do Concello de Santiago de Compostela acorda apoiar a declaración do *Camiño Inglés* a Santiago como Patrimonio Mundial da Humanidade. Esta declaración debe incluír os tramos que percorren Galicia dende Ferrol e A Coruña ata Santiago de Compostela, e podería estenderse ao principal tramo do camiño en Inglaterra, dende o Condado de Durham, pasando pola abadía de Reading e a cidade de Winchester ata o porto de Southampton.

En Santiago de Compostela, a 29 de setembro do 2021

Gumersindo Guinarte Cabada
Voceiro do grupo municipal do PSdeG-PSOE

Alejandro Sánchez-Brunete Varela
Voceiro do grupo municipal do PP

Marta Lois González
**Voceira do grupo municipal de CA
BNG**

Goretti Sanmartín Rei
Voceira do grupo municipal do